

Починаючи від нормативного регулювання (аутсорсинг, фактично знаходиться «поза законом», оскільки жоден нормативний документ, окрім визначення, не дає роз'яснень щодо даного виду діяльності) та закінчуючи аналізом ризиків для виконавців таких послуг.

В умовах невизначеності та нестійкого фінансово-економічного стану аутсорсери прагнуть до стабільного розвитку, максимізації прибутку, виявлення додаткових конкурентних переваг, освоєння нових ринків тощо. Для забезпечення продовження своєї діяльності аутсорсеру необхідно практикувати інвестиції в межах непрофільних бізнес-проектів, викупувати інфраструктуру у клієнта, оптимізувати її та забезпечувати подальшу експлуатацію в межах укладеного контракту. Це, в свою чергу, спричиняє виникнення витрат і ризиків. Тому, основною метою керівництва є необхідність попередження отримання незадовільного результату діяльності та забезпечення мінімізації витрат та ризиків своєї діяльності. Таким чином, аналіз значень індикативних показників за виділеними блоками дає можливість формування бачення стану безпеки діяльності аутсорсингових компаній та вживати заходи щодо їх покращення, одним із яких є створення резервів. Запропонований підхід до організації аналітичного обліку резервів забезпечення мінімізації ризиків аутсорсерів дозволить систематизувати інформацію за кожним видом резервів, а також достовірно оцінити витрати підприємства.

Список використаної літератури

1. Ляхович Г.І. Аутсорсинг в бухгалтерському обліку з позиції теорії транзакційних витрат // Інтелект ХХІ. 2017. № 6. С. 63-65 (0,49 друк. арк.).
2. Фадєєв А.В. Договір аутсорсингу: постановка проблеми // Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». 2014. № 1 (16). С. 260-267
3. Шмиголь Н.М. Аутсорсинг як метод оптимізації суб'єкта господарювання // Держава та регіони. Серія: Економіка і підприємництво. 2010. № 4. С. 194–197.

Мягкий Сергій

магістрант

Овчарик Зоряна

к.е.н., доцент кафедри обліку і оподаткування

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м.Ніжин

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ

Сучасні ринкові умови господарювання ставлять перед підприємствами принципово нові проблеми, вирішення яких дозволить досягнути й утримувати конкурентні позиції на ринку. Актуальною є проблема використання можливостей підприємства для досягнення конкурентних переваг. Посилюється усвідомлення того, що розвиток, а отже, і збільшення вартості бізнесу

відбуваються за рахунок як матеріальної, так і нематеріальної складових активів підприємства.

Світовий досвід в умовах «інтелектуальної революції» односпайний щодо перевищення нематеріальної складової у вартості діючого бізнесу. Протягом останніх 30 років відбулося значне зростання ролі нематеріальних активів у загальній структурі активів підприємства в ринковій економіці: якщо в 1970 р. частка нематеріальних активів становила близько 30%, то в 2000 р. сукупна частка нематеріальних активів була на рівні близько 70%.

Останнім часом в українській економіці відбувається зміна економічних пріоритетів на користь нематеріальних активів, що підвищує їх значення для суб'єктів господарювання. Провідні сучасні підприємства мають позитивну ділову репутацію, впізнаваний бренд, реалізують товари під власними торговими марками або власним найменуванням, використовують новітні технологічні розробки. Залучення нематеріальних активів до фінансово-господарської діяльності підприємств забезпечує підвищення їх конкурентоспроможності. Отже, питання визначення ефективності нематеріальних активів на підприємствах є актуальним для держави, оскільки налагоджена облікова система забезпечує перспективи прискореного розвитку підприємств.

Методика і принципи побудови обліку нематеріальних активів є об'єктом пильного вивчення світової економічної науки і практики. Дані питання неодноразово розглядалися на сесії Міжнародної групи експертів ООН з міжнародних стандартів обліку і звітності і продовжують постійно розроблятися економістами всіх розвинених країн. Вдосконалення і уніфікація методики і порядку обліку нематеріальних активів є закономірним наслідком загальних тенденцій інтенсифікації світового економічного розвитку: активізації міжнародного злиття і поглинання компаній, посилення конкурентної боротьби за лідерство в світовій економіці, розширення сфери послуг, ускладнення і прискорення науково-технічного прогресу і цілою низкою інших економічних процесів, що визначають весь спектр розвитку світової економіки.

На багато питань не знайдено відповіді, зокрема, багато елементів, пов'язаних з обліком нематеріальних активів недостатньо законодавчо врегульовані, у зв'язку з чим у бухгалтерів-практиків виникає багато питань. Основними нормативно-правовими актами регулювання обліку нематеріальних активів є Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 8 «Нематеріальні активи», Податковий кодекс України, (МСБО) 38 «Нематеріальні активи» та Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку нематеріальних активів. Згідно з п. 4 П(С)БО 8 «Нематеріальний актив – немонетарний актив, який не має матеріальної форми та може бути ідентифікований». Згідно з Податковим кодексом України нематеріальні активи – право власності на результати інтелектуальної діяльності, у тому числі промислової власності, а також інші аналогічні права, визнані об'єктом права власності (інтелектуальної власності), право користування майном та майновими правами платника податку в установленому законодавством порядку, у тому числі

набуті в установленому законодавством порядку права користування природними ресурсами, майном та майновими правами.

Проведений аналіз наукових праць показує, що існують різні визначення категорії "інтелектуальний капітал підприємства". У загальному випадку в структурі інтелектуального капіталу виділяють три складові: людський капітал, організаційний капітал, споживчий капітал.

Основною ознакою нематеріальних активів є відсутність матеріальної форми, тобто вони є власністю підприємства, яку неможливо побачити, відчутти, оскільки вона не має матеріальної форми, є безтілесною. Важливою характеристикою об'єкта нематеріальних активів є можливість його ідентифікації, тобто можливість виокремлення з інших активів, що практично не завжди вдається. Найбільша проблема, що виникає при ідентифікації нематеріального активу, – це визначення його відмінностей від гудвілу. Нематеріальний актив можна відрізнити від гудвілу лише у разі, якщо підприємство може його продати, орендувати чи обміняти.

Отже, можливі шляхи підвищення ефективності використання нематеріальних активів: дотримання підприємством власної стратегії технічного, організаційного та економічного розвитку; переорієнтація на максимальне технічне переозброєння й реконструкція; систематичне оновлення технологічної бази взаємопов'язаних виробничих ланок підприємства.

Список використаних джерел

6. Бухгалтерський облік: Основи теорії та практики: Підручник. – /Загородній А.Г., Партин Г.О. – К., 2015. – 422 с.
7. Волкова І.А. Фінансовий облік : Навчальний посібник. - К.: Центр учбової літератури, 2013. - 228 с.
8. Даньків Й.Я. Бухгалтерський облік: [підруч.] / Й.Я. Даньків, М.Я. Остап'юк., - К: Знання, 2014. – 469 с.
9. Сук Л.К. Облік витрат, що підлягають розподілу / Л.К.. Сук // Бухгалтерія в сільському господарстві. - 2015. - № 12. - 8-14 с.
10. Ткаченко Н.М. Бухгалтерський фінансовий облік на підприємствах України: [підруч.] / Н.М. Ткаченко. - Київ: А.С.К., 2013. - 784 с.

Панькович Юлія
магістрантка

Овчарик Зоряна

к.е.н., доцент кафедри обліку і оподаткування
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м. Ніжин

ВПЛИВ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ НА РЕЗУЛЬТАТ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Формування ринкової економіки, наявність різних форм власності, розширення міжнародних економічних зв'язків українських підприємств є основою для впровадження в організацію бухгалтерського обліку облікової політики, яку підприємство визначає самостійно.